

Kim, Julián, Leon a Kija – detektívi v čase

Pohotová Kim, bystrý Julián, fyzicky zdatný Leon a tajuplná egyptská mačka Kija sú štyria kamaráti, ktorých spája spoločné tajomstvo...

Vlastnia kľúč od starej knižnice benediktínskeho kláštora svätého Bartolomeja. V tejto knižnici sa ukrýva miestnosť zvaná Tempus, ktorá umožňuje cestovať do minulosti. Tempus pulzuje v rytme času a ukrýva tisíce dverí, vždy jedny pre jeden rok svetových dejín. Výpravy v čase zaviedli našich kamarátov do starovekého Ríma alebo do Egypta z čias faraónov, kde sa k nim pridala mačka Kija.

Priatelia sa vždy vydajú na cestu v čase, keď ich zaujme nejaké historické obdobie alebo keď tušia, že sa v minulosti odohral záhadný zločin.

Tempus dokáže priateľov premiestniť v čase, ale takisto aj preniesť späť. Stačí sa vrátiť presne na miesto, na ktorom človek pristál. Jedine odtiaľ sa dá cestovať domov, do súčasnosti.

Hoci výlety v čase zvyčajne trvajú aj niekoľko dní, v prítomnosti za ten čas neprejde ani len sekunda – a tak nikto nepostrehne, že sa malí detektívi zase vydali na tajomnú cestu storočiami...

V ZOO

„Človeče, ten je ale veľký!“ nadšene zvolal Julián. Ukázal na statného slona, ktorý kýval hlavou a zo svojej veľkej ohrady z času na čas natiahol chobot smerom k priateľom. Napriek tomu na listnatý konár, ktorý mu Julián podával, nedočiachol. Od návštevníkov zoologickej záhrady ho oddeľovala hlboká priekopa. Julián bol dnes s Kim, Leonom a zvyškom triedy na školskom výlete – vo veľkom meste, vzdialenom od ich mestečka Sedmohlince asi hodinku cesty autobusom.

Exkurziu viedla ich päťdesiatpäťročná učiteľka biológie Irma Hrebeňáková. Mala účes pážacieho strihu a okuliare bez rámov. Stála pri troch kamarátoch.

„Nie, nie je,“ opravila učiteľka Juliána. „Sú aj oveľa väčšie slony.“

Možno, pomyslel si Julián, ale ja som ešte v živote väčšieho nevidel.

Učiteľka tleskla do dlaní a tým na seba upriamila pozornosť dvadsiatich dvoch žiakov.

„Kto z vás vie, aký je to druh?“ opýtala sa a ukázala na slonieho samca.

„Slon!“ vykrikol Michal, ktorý sa pridružil k priateľom.

Výsledkom bol veľký výbuch smiechu.

Iba Irma Hrebeňáková sa nesmiala. Zvraštila tvár, akoby ju boleli zuby.

„To nie je vtipné!“ zvolala. „Samozrejme, hovorím o druhu slona.“

„Na to ste sa ale nepýtali,“ obhajoval sa Michal. Tváril sa urazene.

„Keby si bol vždy taký chytrák,“ povedala učiteľka a začala vysvetľovať: „Ide o slona indického. Tieto zvieratá sú svojou výškou do troch metrov a váhou do päťtisíc kilogramov druhými najväčšími živočíchmi. Značne väčšie a ťažšie sú...“

Spýtavo pozrela na Michala. Na jeho tvári sa zračil otáznik.

„... africké slony,“ našepkal mu Julián. Michalova tvár sa rozžiarila. „Africké slony!“

„Výborne!“ pochválila ho Irma Hrebeňáková. „Tieto slony dorastajú do štyroch metrov a môžu vážiť až sedemtisícpäťsto kilogramov. Ale sú medzi nimi aj iné rozdiely: africký slon má oveľa väčšie uši a na konci chobota má dva prstové výbežky, zatiaľ čo indický slon iba jeden. Na predných nohách má iba štyri prsty a na zadných tri. Indický slon má päť prstov vpredu a štyri vzadu. A ešte jedno zaujímavé číslo: mláďa africkej slonice váži už pri narodení sto kí!“

„Aké tučné decko!“ zadivil sa Michal.

Trieda prijala tento múdry komentár s výskotom.

„Ťažké, nie tučné,“ opravila ho učiteľka, keď triedu horko-ťažko utíšila. „Dospelý slon spotrebuje denne dvesto kilogramov krmiva. Aby sa dokázal s takým množstvom vysporiadať, musí denne jesť približne sedemnášť hodín. Africké slony majú veľké kly. U samca môžu dosiahnuť dĺžku až tri metre a vážiť môžu až sto kíľ. Používajú ich predovšetkým na hrabanie.“

„A na boj, nemám pravdu?“ opýtal sa Julián.

„Áno, aj,“ odpovedala Irma Hrebeňáková. „Najmä africké samce môžu byť počas *musthu* veľmi agresívne.“

„Počas čoho?“ zaznela otázka.

„Je to niečo ako puberta,“ vysvetlila učiteľka. „Ale u slonov sa každý rok opakuje.“

Julián si spontánne spomenul na svojho protivníka Markusa z rodného mesta a musel sa uškrnúť. Zdá sa, že ten je v neustálej puberte. „Nepoužívali sa slony aj v bojoch?“ položil otázku učiteľke biológie.

Učiteľka Hrebeňáková si vzdychla. „Bohužiaľ, áno. Najznámejším príkladom je vojna, ktorú viedol *Hannibal* proti Rimanom. Dokonca so slonmi prešiel aj cez Alpy, aby napadol nepriateľa.“

Julián sa pozrel na slony v ohrade. Samec sa rovnako ako i predtým pohojdával zboka nabok. Chlapec si nevedel predstaviť, ako taký slon mohol prejsť cez úzky priesmyk. Tieto zvieratá predsa pochádzali z teplých krajín a nemali srst.